

KINKEIDAI
Seimos paslaptys

6.

DVIEJŲ SANDORIS

DAY LECLAIRE

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Day Leclair
(Dei Lekler)

DVIEJŲ SANDORIS

Šeštasis serijos
Kinkeidai. Šeimos paslaptys
romanas

Versta iš Day Leclair A Very Private Merger, 2012
© Day Leclair, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-940-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Po perkūnais!

Stovėdamas ant šaligatvio greta *Kinkeidų grupės* pastato Džekas Sinkleris stebėjo, kaip Nikė Tomas, tuoj tapsianti buvusią jo merginą, apkabina Elizabetą Kinkeid ir traukia į Kinkeidų biurą. Jo manymu, tai – didžiausia išdavystė.

Tą akimirką į vietas stojo dėlionės detalės, kurių jis nė nenumanė pasigendęs. Ji dirba *Kinkeidų grupėje*, kito paaiškinimo nėra. Visą šį laiką – tris nuostabius kartu praleistus mėnesius, visą tą neprilygstamą romaną, betampantį rimtais ilgalaikiais santykiais – ši moteris juo naudojosi. Mul kino. Dirbo priešui. Džekas giliai įkvėpė ir ėmė ieškoti šaltos ramios kaukės, puoselėtos visą gyvenimą. Rado... bet sunkiai.

Tą apsikabinimą galima paaiškinti kitaip, tvirtino kelios dar likusios sveiko proto kruopelės. Nikė jį įsigijo per viengungių aukcioną *Rašyk ir skaityk*, vykusį Lilės Kinkeid namuose ir sutraukusį pusę Čarlstono aukštuomenės, tad galbūt ji su Elizabeta susipažino ten. Arba kuriame nors moterų klube. Gal Elizabeta – Ni-

kės mamos draugė. Šios moterys – Čarlstono aukštuomenės narės. Tikriausiai susipažino kokiame renginyje.

Gal viskas paprasta.

Be to, juk Džekas prašė Nikės kaip įmonių tyrėjos išsiaiškinti, kam priklauso *Kinkeidų grupės* akcijos, tiksliau, kam priklauso svarbiausi dešimt procentų, neatitekę nei jam, nei Kinkeidams. Galbūt ji čia atvyko rinkti faktų. Ir jos apsilankymas nekaltas.

Na, išsiaiškinti lengva. Jis išsitraukė mobilųjį telefoną ir palietęs ekraną paskambino pagrindiniu *Kinkeidų grupės* numeriu. Po antro skimbtelėjimo atsiliepė sekretorė.

– *Kinkeidų grupė*. Su kuo sujungti?

– Prašau sujungti su Nike Tomas.

Moteris sudvejojo.

– Nike? Nike Tomas?

– Ji dirba įmonių tyrėja. Sakė, kad su ja susisieksiu paskambinęs šiuo numeriu.

– A. Žinoma. Palaukite minutėlę.

Jis baigė pokalbį ir ilgai riebiai keikėsi, nes akimirksnį blėsavusią viltį, kad viską galima nekaltai paaiškinti, tarytum vasaros norą nupūtė stingdanti arktinė pūga. Džekas iš pat pradžių žinojo, kad ji dirba įmonių tyrėja, bet

dėl Nikės noro išlaikyti konfidencialumą susilaikė neklausinėjęs. Dabar ji atsakė į visus klausimus iki paskutinio.

Jis patraukė *Kinkeidų grupės* pastato link varomas kažkokio stipraus, pirmykščio, pirmapradžio, bet neįvardijamo jausmo. Tik žinojo turįs susirasti Nikę. Stoti akistaton su moterimi, kuri prasibrovė pro metų metus barikaduotas ir rakintas intymumo duris.

Su moterimi, kuri tuoj pasigailės jį apmovusi.

Džekas laiko veltui nešvaistė. Nors eismas buvo intensyvus, perėjo gatvę. Visą dėmesį sutelkė į keturaukštį pastatą priešaky ir ten dirbančią moterį. Per pastaruosius penkis mėnesius jis kelis kartus dalyvavo *Kinkeidų grupėje* vykusiuose susitikimuose su tėvo sūnumis ir dukterimis – anot jo, *Teisėtaisiais*. Jie tikriausiai jį vadino *Pavainikiu* – šią pravardę jau girdėjo ne kartą.

Džekas priėjo prie registratūros stalo. Už plataus gražaus stalo sėdinti moteris pakėlė akis ir kaipmat čiupo telefoną. Jis ištiesė ranką ir nė kiek nesivaržydamas nutraukė skambutį. Jai, be abejo, liepta vos tik jam pasirodžius perspėti kurį nors Kinkeidą. Jais dėtas elgtųsi taip pat.

- Žinai, kas aš toks? - tyliai paklausė grėsliu balsu.

Ji tylėdama linktelėjo.

- Puiku. Tada taip pat žinai, kad man priklauso nemenka šios įmonės dalis. - Džekas mostu liepė padėti ragelį į vietą. - Nikė Tomas. Kur?

Moteris pajuto jo pyktį ir veide šmėstelėjo didžiulis nerimas.

- Kokių reikalų turite su panele Tomas?

- Ne tavo reikalas. Kur jos kabinetas? Daugiau nebeklausiu. Ir nepamiršiu, kad man nepadėjai.

Sekretorės nerimas išaugo, veide atsirado sargi išraiška. Tik Nikė sugebėtų bendradarbiams įskiepyti tokią ištikimybę. Akimirką Džekui atrodė, kad ji neatsakys. Paskui moteris nusileido.

- Antrame aukšte... 210 kabinetas, - liūdnai sumurmėjo.

- Nepranešk, kad atėjau, ar aišku?

- Taip, pone.

Džekas apėjo registratūros stalą, akimirką svarstydamas, kilti liftu ar laiptais. Laiptais. Mažesnė tikimybė susitikti Kinkeidą. Nebuvo tikras, kad taip nusiteikęs to nelaimėlio nepar-

trenktų ant žemės. Nikės kabinetą rado greitai. Durys buvo praviros, ir nors ji stovėjo prie didelio lango su vaizdu į uostą, kažin ar matė stulbinančią panoramą – stovėjo nunarinusi galvą, regis, viso pasaulio naštos sveriamais smulkiais pečiais. Per tuos mėnesius, kiek ją pažinojo, dar nematė jos tokios prislėgtos.

Plaukus buvo sukėlusį, atidengdama pažeidžiamą blyškų sprandą. Ryškūs auksiniai saulės spinduliai krito pro langą, pasiklysdami tamsiuose plaukuose ir apšviesdami stiprią moterišką figūrą, kurią pabrėžė aptemptas tamsmėlynis kostiumėlis. Dar šį rytą Džekas stebėjo, kaip ji apsirengė, žinojo, kokios apacioje slepiasi šilko ir nérinių atraižėlės, spalva tobulai derančios prie kostiumėlio. Taip pat gerai žinojo, kaip ji atrodo tik su kelnaitėmis ir liemenėle, kaip pabrėžta tokio mėlyno atspalvio jos magnolijos baltumo oda švyti, žinojo, kaip norėjosi ją išrengti ir vėl pasiguldyti į lovą.

Kilusią aistrą Džekas užgniaužė negailestingai – būtent dėl to nuožmumo konkurentai jo baiminasi... ir gerbia. Nikė jį išdavė, vargu ar Džekas kada nors atleis. Dabar beliko išsiaiškinti tos išdavystės mastą. Ir priežastį. Jis uždarė duris. Metalas spragtelėjo tarytum užtai-

somas ginklas, spynos tarkštelėjimas prilygo šautuvo driokstelėjimui.

Nikė staigiai pakėlė galvą ir atsisuko, jos išraiška patvirtino blogiausius įtarimus. Džekas tikriausiai dar puoselėjo menką viltį, kad ji paaiškins, kodėl yra *Kinkeidų grupės* biure. Ant- raip jo nebūtų apėmęs toks didžiulis ir gniuž- dantis netekties pojūtis.

- Džekai. - Jo vardas ištrūko kartu su kaltės ir baimės atodūsiu.

- Atrodo, nesiteikei man šio to atskleisti, Ni- ke. Svarbios informacijos, kurią turėjau sužino- ti prieš tris mėnesius. - Džekas nedrįso artin- tis. Palauks, kol atgaus savitvardą. - Gal norė- tum tai atitaisyti?

- Galiu paaiškinti.

Džekas nesusilaikė. Nusijuokė.

- Kaip dažnai moteris tai sako vyrui? Žinoma, kai ji pavartoja tokius žodžius, jos lovoje daž- niausiai guli kitas.

- Tikriausiai taip pat dažnai kaip vyras mote- riai, kai ji netikėtai grįžusi namo užklumpa jį besimylintį su kita, - atkirto Nikė. Plykstelėjęs pyktis išblėso ir ji balansavo ties sielvarto ir apmaudo riba. - Atsiprašau, Džekai. Tokiomis aplinkybėmis sakyti, kad galiu paaiškinti, ab-

surdiška.

Džekas atsirėmė į duris ir sunėrė ant krūtinės rankas.

- Svarsčiau, kodėl gi buvai nusiteikusi per *Rašyk ir skaityk* viengungių aukcioną už mane sumokėti tiek daug. Tvirtinai pinigų pasiūlusi todėl, kad niekas kitas nesiryžo. Bet dabar spėju, kad viskas buvo suplanuota. Kinkeidai surezgė itin gudrų planą, kad mane pašnipinėtų, ar ne? Viskas aišku.

Nikė iškėlė rankas, akyse šmėkstelėjo perspėjimas.

- Palauk. Jei bent minutę manei, kad už tave pinigų pasiūliau Kinkeidų prašymu...

- Pasiūlei tūkstantį dolerių, kai niekas kitas nesiryžo. - Sekundės dalį ištrūko pyktis, kurį jis taip stengėsi sutramdyti geležiniais gniaužtais. - Nuo pat pradžių mane mulkinai.

Nikė papurtė galvą taip smarkiai, kad šilkinės plaukų sruogos ištrūkusios užkrito ant aukštų skruostikaulių ir ilgo kaklo. Dieve, Džekas prisiminė, kaip vos prieš kelias valandas kniaubė veidą į tuos saldžiai kvėpiančius plaukus. Prisiminė, kaip bučiniaus nusėjo blyškų ir švelnų kaklą. Kiek laiko praeis, kol prisimini-
mai išblės ir jis vėl atgaus ramybę?

- Aš tavęs nemulkinau. Nei tada, nei dabar.

Nikė žengė žingsnį jo link, bet Džeko išraiška privertė ją skubriai atsitraukti, ir jis pasijuto kaip grobuonis. Ji tikriausiai tai pajuto, nes ėmė greičiau kvėpuoti, o jos akis – tas prakeiktas mėlynas kaip safyrai akis – užtemdė skausmas ir apmaudas. Ji apsviję rankomis siaurą liemenį, bet taip tik patraukė jo dėmesį prie putlių kostiuminio švarkelio aptemptų krūtų.

Džekas prisivertė nukreipti akis, prisivertė sutelkti dėmesį į elegantiškus išdavikiškus veido bruožus. Jie neapsakomai dailūs, tikriausiai paveldėti iš mamos, iš aristokratiškos šeimos medžio šakos. Turėjo susiprasti, kad negalima pasitikėti žmogumi, gimusiu ir augusiu Čarlstono aukštuomenėje. Juk jo mama tai suprato, kai Redžinaldas Kinkeidas ją pavertė savo meiluže.

Andžela Sinkler kilusi iš prasčiokų, taigi ji tik į meilužes, bet buvo per prasta vesti, kaip ir jų sūnus buvo per prastas, kad jį pripažintų. Džekas perkreipė lūpas. Tiksliau, jį pripažino tik tada, kai senasis gerasis tėtis mirė, palikdamas kitiems kuopti jo valą.

Džekas visą gyvenimą stovėjo už prabangių rūmų sienų, kol kilmingi pietiečiai įsikibę lai-

kėsi socialinių taisyklių ir tvarkos. Visuomenė jį, pavainikį, pavertė atstumtuuju, bet priėmė vyrą, kuris buvo veidmainis, vyrą, išdidžiai glaudusį *Teisėtuosius*, Elizabetos Kinkeid pagimdytus vaikus. Ir visą tą laiką slėpė tiesą apie Andželą ir savo pirmagimį. O štai ir pasutinė ironiškos dėlionės dalis.

Vienintelė moteris, pelniusi jo pasitikėjimą ir pagarbą, moteris, kurią jis tikėjo mylėsiąs likusį gyvenimą, kuriai ketino pasiūlyti komodos stalčiuje paslėptą žiedą, dirbo Kinkeidams. Visi jų santykiai pagrįsti vien melu. O jis dar neseniai pasiutusiai mėgavosi tais santykiais.

Nikė ištiesė ranką.

- Prašau, Džekai. Turi patikėti. Kai nuėjau į viengungių aukcioną ir pasiūliau už tave pinigų, nenutuokiau, kas esi. Nesupratau, kodėl niekas kitas nieko nesiūlė. Juk viskas dėl labdaros. Tai atrodo nesuvokiama.

- Nejau galvoji, kad patikėsiu, jog tavęs neužsiundė Kinkeidai? - Džekas papurtė galvą. - Atsiprašau, mieloji. Turėdamas omenyje tai, kad jiems dirbi ir tą faktą nutylėjai, negaliu tikėti tavo žodžiais.

- Sužinojau tik po to pirmo mūsų bučinio per aukcioną, - atkakliai tvirtino Nikė. - Mus prie

ratinės užtiko Lilė, pameni? Tu išėjai, o ji man pasakė, kas esi.

Ak, Džekas prisiminė tą pirmą bučinį, prisiminė kiekvieną sekundę ir juos užvaldžiusią, apakinusią ir apkurtinusią aistrą. Dar neteko patirti nieko panašaus. Jis retai prarasdavo savitvardą, didžiavosi tuo, kad visada valdo jausmus ir reakcijas, kad laiko juos saugiai įkalintus. Bet tą vakarą... Tą vakarą neteko savitvardos, ji pusiau perplėšė troškimas glėbyje pirmakščiu būdu užvaldyti ir pažymėti tą moterį. Padaryti ją sava visomis šio žodžio reikšmėmis.

Ar tai vienas kitam juto jo tėvai, ar todėl jie nepaisė visuomenės taisyklių ir apribojimų? Džekas nusigrėžė nuo šios minties, nenorėdamas galvoti, kad jo juodame ir baltame pasaulyje yra vietos pilkai spalvai. Savaime suprantama, tą vakarą su Nike jis nepasimylėjo. Bet pasimylėjo per kitą susitikimą, kai ji atsiėmė per aukcioną laimėtą vakarienę.

Džekas spitrėjo į ją – stebėjo, analizavo, svarstė.

- Net jei tavimi tikėčiau... Kai siūlei už mane pinigų, aukcione buvo visi Kinkeidai. Jie žinojo, kad laimėjai pasimatymą su manimi. Nori pasakyti, kad jie tomis žiniomis nepasinaudojo?

Tu juk jų įmonių tyrėja, ar ne?

- Taip, aš jų įmonių tyrėja. Taip, Metjus ir Erdžėjus Kinkeidai žinojo apie mūsų pasimatymą. Taip, Metjus manęs paprašė...

Jai nespėjus baigti kažkas paklebeno kabineto durų rankeną. Supratęs, kad užrakinta, atėjusysis - be abejonės, skubėdamas Nikei į pagalbą - pabeldė. Džekas suirzęs susiraukė. Regis, jam būtų neprošal patobulinti gąsdinimo įgūdžius - akivaizdu, kad sekretorė iškvietė pastiprinimą. Nors, reikia pripažinti, kad jis apie savo apsilankymą liepė neperspėti tik Nikės. Netoptelėjo paminėti ir kitų Kinkeidų. Dūžiai purtė medines duris, aidėdami jo krūtinę užpildžiusioje tuštumoje.

- Kaip suprantu, tavo gelbėtojai. - Džekas pakreipė galvą į šoną. - Tikriausiai sekretorė. Regis, nerimas dėl tavęs nusvėrė mano grasinimus.

Nikė išsižiojo, o jos akyse sužibo įsiūtis.

- Grasinai Di?

- Aišku, kad grasinau Di. Toks jau aš esu, pameni? Grasinu. Veikiu. O paskui laimiu.

Ji papurtė galvą.

- Netiesa, Džekai. Ne tokį vyrą perpa-staruosius tris mėnesius įsi.....